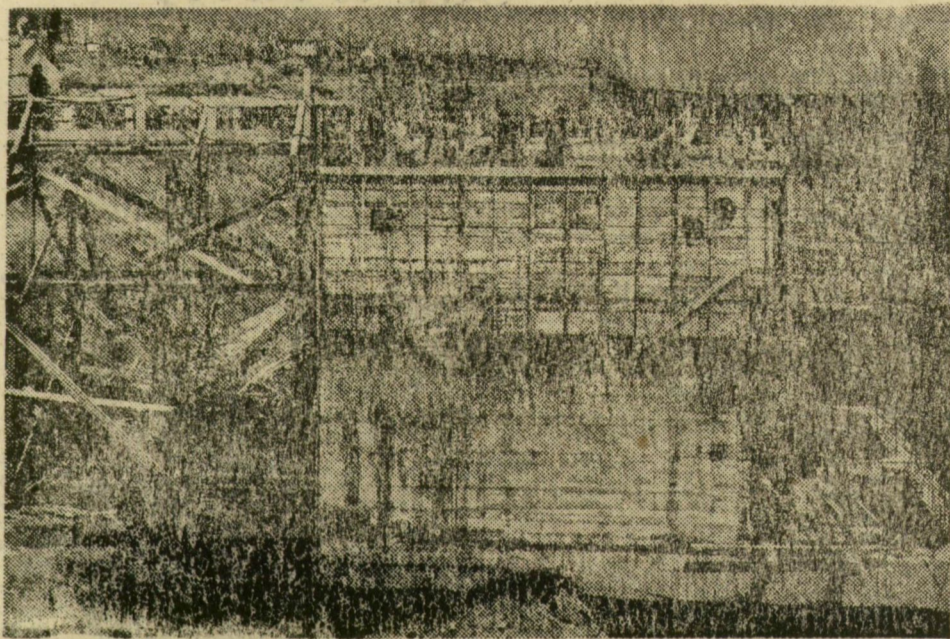

Elkészült a mohácsi vízkivételi mű

A jelentős állami költséggel most elkészült mohácsi vízkivételi mű nagy fontosságú a környék vízellátásának és az öntözéses termelés megjavításának érdekében is. Felvételünk az új létesítmény szivattyúházát süllyesztés után mutatja be, amint olyan rétegre helyezték a Dunában, hogy a vízben úszó kisebb-nagyobb szemétdarabok, jég, vagy egyéb káros tényező ne zavarja, s megfelelő szűrést is kapjon.

Sok érdekes kezdeményezés a népfőnt féléves szegedi tervében

Ankétok, előadások * Állatkert létesítése * „Udvarias Szeged”-mozgalom * Képzőművészeti díj alapítása

A Hazafias Népfőnt Szeged városi elnöksége tegnapi ülésén azokról a feladatokról tárgyaltak, amelyek máris időszerűek a népfőnt májusi országos kongresszusával kapcsolatosan.

Mindenekelőtt megállapították, hogy a legfontosabb a munkásokkal és a termelőszövetkezeti parasztsággal, valamint a külterületek lakosságával való szorosabb kapcsolat megteremtése.

A továbbiakban több érdekes akciót határozott meg az elnökségi ülés. Február 15-én és 16-án Chopin-emlékest rendeznek az Állami Zeneiskolában és az újszegedi November 7 Művelődési Otthonban. Sor kerül több népfőntestire is, melyben tanácsot és az érdeklődők részére a minisztériumok küldöttjei tartanak előadásokat a választott szervek működéséről, a tanácsot és a választók jogairól és kötele-

ségeiről. Ankétot rendez a jogi csoport, amelyen dr. Buzza László akadémikus az ENSZ működéséről tart előadást. Februárban és márciusban a „Szép Szegedért”-mozgalom érdeklődői folytatnak megbeszélést.

A kulturális bizottság javaslatára is több feladatot határozott meg a népfőnt városi elnöksége. Így például támogatják az egyetemi botanikus kertben létesítendő állatkert tervét. A Rózsa Ferenc termelőszövetkezet vezetőségét és a Fűvészkert közötti százméteres útszakasz megépítésére társadalmi munka-mozgalmat indítanak az I. kerületi tanács segítségével. Dr. Beretz Péter ornitológus már felajánlotta, hogy a botanikus kert rendelkezésére bocsátja Fehértold madárvilágának a legkülönfélébb példányait. A madarak és az egyéb hazai állatok ketteinek, kalitkáinak, óljainak előállítására,

valamint karbantartására ugyancsak társadalmi munkában kívánja a népfőnt elnöksége — a KISZ és a szakszervezet segítségével — megszervezni a lakosságot. További jelentős segítséget nyújtanak a szegedi képzőművészet fellendítésére. A szegedi művészek munkásságának elismerésére Nyilasi- és Károlyi-díj alapítását javasolják, s két emléklappal tüntetik ki a helyi kiállítások legjobb képzőművészeit. Február 20. és 26-a között szovjet-magyar baráti est és szovjet képzőművészeti reprodukciós kiállítás gazdagítja a népfőnt programját.

A kereskedelmi bizottság kirakatversenyt rendez a március 8-i nemzetközi nőnap alkalmából. Április 4-ét megelőzően a népfőnt kereskedelmi dolgozó-aktivistái virággal koszöntik az üzemi munkások legjobbjait. Egész évre szóló versenyt kezdeményeznek az „Udvarias Szeged”-mozgalom meghonosításáért.

Az elnökség a továbbiakban több határozatot hozott a nemzetközi nőnap, március 15-e és különösen hazánk felszabadulása 15. évfordulójának megünneplésére.

A termelékenység növelése a szegedi üzemek legfontosabb ideai feladata

(Folytatás az 1. oldalról.)

politikai előkészítés is jobb volt, mint korábban. A vállalatok 1960. évi tervüket néhány kivételtől eltekintve időben megkapták. A textilés a faipar kivételével a tavalyi tervekkel szemben sok üzem jelentős termelést kapott. A Szegedi Vasöntődében 37, a Fémfeldolgozó Vállalatnál 25, a Kenderfonógyárban 7,6 százalékkal emelkedett az ideai terv. A mennyiségi feladatok növekedése mellett jelentős fejlesztés következett be az alaprentabilitás, a termelékenység, valamint az önköltségi szint megállapításánál.

Az eredményes 1959-es év után január hónapban némi üzemben visszaesés mutatkozott.

A negyedik negyedévben 31 vállalat nem teljesítette tervét, januárban pedig tíz. Ezek az üzemek, ha nem biztosítják időben az ütemes termelést, később már sokkal nehezebben küzdhetik le az elmaradást.

Befejezésül az ipari osztály munkatársa vázolta az ipari vezetők előtt álló legfontosabb feladatokat és kifejtette, hogy az 1960 évi ipari feladatok teljesítéséhez elengedhetetlen, hogy szoros kapcsolatban legyenek az üzemi tanácsal és tág teret engedjenek az üzemi demokratizációnak.

A referátum kiegészítésként Juhász József, az SZMT elnöke a kongress-

zusi verseny tapasztalatairól beszélt.

A pártkongresszust megelőző hetekben fejlődött ki a munkaverseny egyik legerősebb, legkollektívabb és legmagasabb követelményeket támasztó formája, a szocialista brigádmozgalom.

Jelenleg 320 brigád küzd Csongrád megyében ezért a címetért. S a legtöbb közülük Szegeden működik. A kongresszusi munkaverseny jó tapasztalatainak felhasználása képezi a legbiztosabb alapot a szocialista munkaverseny továbbfolytatására, felszabadulásunk 15. évfordulójának tiszteletére.

Felszólalt az ipari aktiva ülésén Csakmag György elvtárs, a megyei pártbizottság ipari osztályvezetője is.

Elismerését fejezte ki az ipar szegedi vezetőinek tavalyi jó munkájukért és az elért eredményekért, majd hangsúlyozta, hogy az 1960-as év fontos alapot képez az öt éves terv célkitűzéseinek elérésében.

Az ipari ankétot elhangzott előadás és a hozzászólások sok tanulságot szolgáltak a résztvevő gazdasági, párt, szakszervezeti és ifjúsági vezetők számára. Az elhangzottakat megbeszéltek majd üzemi pártaktívák értekezleteken, a szakszervezeti bizalmiakkal és az üzemi tanácskozásokon is.

A Hungarotex Textilkivételi Vállalat megrendelt a Szegedi Ruhagyárnál ötezer itatóvödöröt, amelyet egy raktáron lévő nagyobb tétel kiegészítésképpen gyártának. A cikk szíriai rendeltetésű, ahol a külkereskedelmi vállalat egy versenytárgyalás nyerte el szállítását. A versenytárgyalás feltételei közé tartozik a szigorú határidős szállítás és az, hogy a szállítandó cikk értékének egy negyedrészt garancia formájában az ottani banknál letétbe kell helyezni. Amennyiben a szállítási feltételt akár a határidő, akár a minőség szempontjából nem teljesítik, a letett bankgarancia elvesz az ország számára.

Ezek az előzmények és most következnek a történet, amely visszanyúl az előző év október–november hónapjaira. A Szegedi Ruhagyár készítette régebben ezt a cikket és itt rendelkeztek az ehhez szükséges speciális gépekkel, a minisztérium is a Szegedi Ruhagyárt jelölte ki. Mégis kijelentették, hogy nem hajlandók a vödörök gyártását vállalni, végülis csupán az iparigazgatóság utasítására vállalta el a gyár. A külkereskedelmi vállalat már megelőzőleg érintkezésbe lépett az Ujszegedi Kender-Lenszöví Vállalattal annak érdekében, hogy biztosítsa az alapanyag gyártását. A gyár elvállalta, hogy január első napjaira néhány száz métert szállít, majd folyamatosan szállítja a kívánt mennyiséget a Szegedi Ruhagyár részére. A Szegedi Ruhagyár azonban hosszasan huzavona és többszöri felszólítás után csak január 6-án adta fel a rendelést az Ujszegedi Kender-Lenszöví Vállalatnak és így onnan, csak január 15-re igazolták vissza 600 méter legyártását. De ennek

A falu továbbra is várja a munkásokat

Most télen, hófúvásban és csikorgó fagyban a munkásoktól képviselői felkeresték a falvakat, a tanyavidékeket, hogy a jelenről, jövőről szót értsenek a dolgozó paraszttal. Az idősebb testvérek, a munkások elvitték szeretetüket, segíteni akarásukat a falu embereinek, hogy — miután sorsfordulóhoz érkeztek — továbbjönjenek sok kételyük és így elsősorban önmaguk elöllebbjutásáért vessék el a maradi, kisparcellás gazdálkodást, s helyette válasszák a szövetkezést.

A falvakat, a távoli dűlőkön lapuló tanyákat járó munkások között számosan voltak, akik 1945-ben a földosztásban is részt vállaltak, mérték a grófi, urasági szétosztást, a zsellereknek. A hajszolt, szolgálókat tengető cselédek vágytak a földre, akarták azt a jussot, amelyet apáik, nagypapák verejtéke öntözött. A munkásoktól testvéri segítsége, szövetkezőkkel, szövetkezőkkel kellett azonban ahhoz, hogy ősi jussukat megkapják, azt meg is örizzék. Milyen lenyűgözően, erőteljesen hangzott 1945 után a szegedi gyárak munkásainak szava: »Földet vissza nem adunk! Megvédjük a paraszttal együtt ősi jussunkat!« Ez nemcsak az újgazdáknak, hanem minden dolgozó paraszti rétegnek erőt, bátorítást adott, hiszen a feudalizmust, az összes gonosz, embersariyargató velejárójával, nem akarták vissza. S hosszú időn át városnaponként mindig ott voltak a munkásoktól külveteli falvakban. Nemcsak igazságot vittek, hanem sok-sok fizikai munkát is végeztek: iskolát, egészségházat, művelődési otthont stb. javítottak, építettek. A földosztáskor, a felszabadulás utáni falujárásban, meg a harcban, amely a feudális-kapitalista rend visszatérte ellen irányult — elpusztíthatatlanul megfogant a munkás-paraszt szövetség.

Ezek is eszembe jutottak, amikor a mostani falujárás, munkás-paraszt barátkozás, eszmecsere több történetét végigjártam, vagy meghallgattam a munkások, parasztek véleményét találkozásokról. Voltak ugyan, meg bizonyára ezután is lesznek viták. De — és ez a fő — a vita türelmes, barátságos és miként a családban, úgy alakul ki a helyes álláspont, oszlik el a kétely, bizonytalanság. Egy munkásmozgalmi veterán mesélte, hogy ő a földosztáskor Sándorfalvára járt.

Ez a község és széles határa gróf Palavichini tulajdona volt. Amikor leütötték a károkat a zsellerek — jelezve ezzel is a földosztást — akadt közöttük, aki aggodalommal megkérdezte: »Az idősök nem jön vissza az úr, nem veszi vissza a földet? Igazán nem jön?...« A munkások határozottan azt felelték: »Nem!«

Most megint kérdezték a munkásokat a sándorfalvi gazdák és ez a termelőszövetkezeti élettel is kapcsolatos volt. Milyen a tsz-ben az orvosi ellátás, igaz-e, hogy ez ingyenes, mi lesz az idősökkel? stb. A munkások mindent megmagyaráztak, nyíltan, őszintén beszéltek Sándorfalván is. Ott is hittek nekik a parasztek, épp úgy, mint 1945-ben, amikor azt mondták: Soha nem veheti vissza a gróf a földet!

Történelmi jelentőségű volt a földosztás a falu, az ország életében. Ezt jelenti most az a »földmozgás«, amelynek nyomán fokozatosan a dolgozó parasztek elhatározásával megvalósul a mezőgazdaság szocialista átalakítása. Ebben működtek és működnek közre a munkásoktól képviselői. Rendkívül fontos, jó hatású, hogy a dolgozó parasztek számára sorsfordulót jelentő nagyvüzi gazdálkodás térhódításával tovább erősödött a népi államunk gerincét adó munkás-paraszt szövetség. Azt hiszem, túlszá nélkül állítható, hogy a földosztás, a felszabadulás utáni falujárás óta nem járta annyi munkás a falut, mint most, az elmúlt hónapokban.

A dolgozó parasztek általában igen szívesen fogadták az üzemi, a városi embereket. Úgy nagyjából ismerik a munkásoktól, tudják, hogy a gyárak termékei a legkülönbözőbb formában megtalálhatók a falun. Most azonban életközelségben találkoztak a dolgozó parasztek a munkásokkal és megosztották velük örömeiket, gondjaikat. Kölcsonösen jobban megismerték egymást a városi és a falusi ember, megnőtt egymás iránti bizalmuk, kölcsönös megbecsülésük. Sok kedves monozata él e barátkozásnak. Például Ruzsán — a szegedi járás egyik legjelentősebb szőlő- és gyümölcs-termelő községében, amely tsz-községgé lett — közös vacsorára hívták meg a dolgozó parasztek a munkásokat. Itt a közmegebecsülésben álló, kiváló szőlő- és gyümölcs-termelő, Négyökrű

Antal, a Napsugár Termelőszövetkezet elnöke köszönte meg a munkásoktól segítségét abban, hogy a község parasztsága a maga boldergálására a szövetkezeti utat választotta. Aztán jófajta borral összekocantották a poharakat. Ittak a munkás-paraszt szövetségre, meg arra, hogy szép és nagy sikereket érjen el a Napsugár Termelőszövetkezet.

S általában mindenütt az volt a dolgozó parasztek kérése, hogy a városiak ezután is keressék fel őket, beszéljessenek velük, adjanak hasznos tanácsot, segítséget továbbra is. A munkások is azzal búcsúztak: »Viszontlátásra, eljövünk máskor is!«

A szegedi járásban több községet ünnepi tanácsülésen termelőszövetkezeti községgé nyilvánítottak. Sok dolgozó paraszt lépett be a régebben működő termelőszövetkezetekbe. Kétségtelen, nem volt könnyű a tegnap egyéni gazdáinak a döntő elhatározás, de megtették, mert még könnyebben, gazdagabban, emberiben akarnak élni. Am igen nehéz és nem kis feladat minden jól elrendezni a most alakult közös gazdaságokban. Hiszen a tegnap egyéni gazdái még nem szokták meg az új termelési formát, öntudatukat is növelni kell, még némelyek bizonytalankodhatnak stb. Ezért is — meg a közvetlen, baráti szálak erősítéséért — nemcsak helyes, de kell is, hogy rendszeresen segítsék az üzemi munkások az új útra tért dolgozó parasztokat, tovább segítve látókörüket, tanácsokat adva esetleges kérdések megoldására stb.

Igen helyesen állapította meg sok falujáró — például az idősebb nemzedékhez tartozó Pusztai Andor volt cipőgyári munkás, most az Állami Biztosító igazgatója —, hogy továbbra is kötelezőségeink érzik a dolgozó parasztek meglátogatását, a velük való személyes beszélgetést. »Mert amikor az újszülött is a világra jön — mondotta —, sokat kell vele törődni, amíg megerősödik, igazán felcseperedik«. Szokták mondani, hogy minden hasonlat — és talán ez is — sántít, azonban van létjogosultsága. Arra int és figyelmeztet, hogy nem szabad megfeledeknünk az eszmecsere többi fontosságáról a dolgozó parasztek körében. Egyrészt azért nem, mert ezt meg is ígértük. Másrészt és elsősorban, mert fontos, el nem hanyagolható politikai kérdés a munkás-paraszt szövetség állandó erősítése.

Ez a szövetség szilárd és célja, tartalma a szocialista építés meggyorsítása. Jelenleg ez az osztályszövetség annak szolgálatában áll, hogy az egész népgazdaságban lerakjuk a szocializmus alapjait. Az egész társadalom, és minden ember személyes érdekében történik ez, hiszen megvalósulásával az eddigieknél sokkal jobban élünk majd. Az MSZMP helyes politikájában egyik legfontosabb a munkás-paraszt szövetség. Ennek keretében azonban nélkülözhetetlen szerepe van annak, hogy a munkások és a parasztek rendszeresen találkozzanak egymással, tovább erősítsék a személyes barátság szálait. A jó politika, a személyes barátság kölcsönhatásban áll, az egyik segíti a másik gazdagítását és megfordítva.

Leelőször a kommunis-ták dolga gondoskodni arról, hogy a falujárás megforduljon a termelőszövetkezeti tagok, a dolgozó parasztek között. Példát a kommunis-táknak kell itt is mutatniuk, megtalálva a legkülönbözőbb módokat arra, hogy segítsék a falut. Munkásöntudatot, áldozatot követel ez, fillér fizetség sem jár érte, de kárpótlást ad az eredmények öröme.

A szövetség és a barátság pedig ezután is új, virágzó hajtásokat hoz.

Morvay Sándor

Exportkötelezettségek — huzavonával

ésére 534 méter anyagot, a további mennyiség gyártását pedig csak február 29-re igazolta vissza, amikor már kész itatóvödörök kellene szállítani. A február 29-ig történő szállítás sem biztosított azonban, mert az újszegedi gyár nem rendelkezik a szükséges fonallal. A szükséges fonalat a külkereskedelmi vállalat közbelépése után az iparigazgatóság a Komáromi Lenfonagyárnál az Ujszegedi Kender-Lenszöví részére biztosította, de a két gyár most vitatkozik egymással. A Komáromi Lenfonagyár ugyanis csak motringban akarja a fonalat szállítani, az Ujszegedi Kender-Lenszöví Vállalat pedig csak orsón akarja a fonalat átvenni.

A Szegedi Ruhagyár belátva, hogy itt fontos közérdekről van szó, amelynek nemcsak anyagi következményei lehetnek, hanem erkölcsiek is, az egész külkereskedelem számára a Szíriába való exportot illetően, vállalta azt, hogy két mászkabban, napi 200 vödör gyártásával, február végéig biztosítja a mennyiség legyártását. Ennek azonban nem tud eleget tenni, mivel az alapanyagot nem tudja folyamatosan kapni a gyártól.

Igen fontos és szigorú feltételű export-szállításról van szó. Három magyar gyárnak kell kooperálnia és a gyártást biztosítani. Az ország érdeke, hogy exportáljon. Vajon nem kellene-e mind a három gyár vezetőségének és kollektívájának elgondolkodnia azon: lehet-e az ország szempontjából mind anyagi, mind erkölcsi tekintetben fontos exportkötelezettség teljesítését ilyen huzavonával hátráltatni?

nem tett eleget, mert csak január végén bocsátott a Szegedi Ruhagyár rendelkezésre.

K. B.